

OSM

Dlouhou chvíli neslyšela Joan nic jiného než svůj vlastní dech. Nickovi lidé zmizeli. Přitiskla si ruku k hrdlu, kde se jí ten muž ještě před chvilkou chystal říznout. Podívala se na svou dlaň. Kůži měla v očekávání bolesti podivně měkkou. Nikde ale žádná krev.

Nickovi lidé byli pryč. Nůž byl pryč.

Ne. To ona byla pryč.

Buckinghamský palác stál pořád na svém místě. Kolem se dál tlačili lidi, aby měli co nejlepší výhled na střídání stráží. Na trůně opodál pořád seděla veliká socha Victorie.

Ale muž vedle Joan měl na páse kolem krku zavěšený staromódní foťák. Ještě před vteřinou měli všichni v rukou mobily. Teď neviděla ani jeden. A všimla si i dalších rozdílů. Oblečení bylo volnější. Účesy objemnější.

Joan se nadechla. Dýchala vzduch z jiné doby. Stála tu s lidmi z jiné doby.

Zvuky světa kolem k ní znenadání dolehly s ohlušující intenzitou: bubny, trumpety, pochod stráží. Průvod byl přímo před nimi. Zdálo se, že si nikdo nevšiml, že se tu zničehonic objevili dva další lidé.

„Dokázali jsme to.“ Joan slyšela tlumený šok ve svém hlase. „Přenesli jsme se.“

„Já jsem se přenesl,“ opravil ji Aaron suše. „Tebe jsem táhl s sebou jako kouli u nohy.“

Žena poblíž po nich střelila zvědavým pohledem. Joan došlo, že Aarona drží za ruce, ve stejném okamžiku jako jemu. Pustil ji tak prudce, jako by se popálil. Protočila oči.

Střídání stráží už končilo a ozývaly se dozvuky bubnů a trumpet. Najednou bylo všechno kolem moc hlasité. Někdo zvedl foťák, Joan sebou trhla. Byla v bezpečí, ale její tělo tomu nevěřilo. Ještě ne.

Potřebuje se vydýchat. Prodrala se davem do míst, kde nebyl tak hustý, a pak se konečně octla na otevřeném prostranství.

A potom dýchat zapomněla. Všude kolem ní byla minulost. Památník v soustavném proudu objížděla nízká hranatá a široká auta, jaká znala jen z filmů.

Byla v minulosti. Pomalu se točila dokola a sledovala auta pohledem. Byla v *minulosti*. Na horizontu zelo prázdné místo po Londýnském oku. Chybějící zub v siluetě města.

Poslední otočkou se ocitla tváří v tvář Aaronovi. Pozoroval ji s nečekaně něžným výrazem, který zmizel, jakmile se na něj podívala. „Už ses nazírala dost?“ Jeho hlas zněl znuděně. *Tohle nic není. Dělam to v jednom kuse.*

„Jo,“ řekla Joan. Pak se očima vrátila k obloze, kde měla vidět Londýnské oko. „Ne.“

Svět byl nekonečný. Mohla by skočit kamkoli. Do kterékoli doby. Mohla by vycestovat do regentské éry. Do dob restaurace. Do Římské říše. Mohla by si prohlédnout Pompeje, než budou zničeny. Mohla by... A pak si vzpomněla, jak se sem dostala. Ne, to by nemohla.